

зважаючи на те, що ці послуги досить дорогі (20% і більше від отриманого прибутку чи від контракту), це вигідно спортсменам. Слід наголосити, що агенти професіональних спортсменів не тільки забезпечують їм вигідне вкладання капіталу, а й значною мірою скеровують подальшу долю спортсменів і їх адаптацію до нових умов життя після закінченні спортивної кар'єри.

Завдяки ефективній діяльності Асоціацій професійних спортсменів систематично зростають прибутки, вдосконалюється система пенсійного забезпечення, покращуються умови праці, найму на роботу, процесу підготовки спортсменів тощо. У травмонебезпечних видах спорту (бокс, автогонки, футбол, хокей) вжито досить ефективні заходи щодо охорони здоров'я спортсменів та безпеки їх участі у змаганнях.

П'ятою відмінною рисою є **експансія американського професійного спорту до інших країн**, в тому числі, до Канади, Японії, розвинених країн Західної Європи, а останнім часом і до країн колишнього соціалістичного блоку.

Професійний спорт, як соціальне явище має низку відмінних рис стосовно інших форм функціонування спорту у суспільстві: орієнтація на розвиток найбільш популярних видів спорту; створення і підтримування жорсткої конкуренції у змаганнях; формування спортивної еліти; формування ефективної системи соціального захисту спортсменів; експансія американського професійного спорту до інших країн і континентів.

Карпенко В.І.

студент;

Івахненко В.О.

викладач фізичного виховання,

Красноградський коледж Комунального закладу

«Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ УРОКІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ЗА ВАРІАТИВНИМ МОДУЛЕМ «ФУТБОЛ»

В зміцненні здоров'я населення, гармонійному розвитку особистості, в підготовці молоді до праці зростає значення фізичної культури та спорту, впровадження їх в повсякденне життя.

Серед багаточисленних видів спорту, які культивуються у системі фізичного виховання України, футбол займає одне з провідних місць. Важко назвати інший вид спорту, який міг би змагатися з ним у популярності.

Доступність цієї гри, простота інвентаря й обладнання, величезна емоційність ігрових ситуацій, необхідність проявлення волі і мужності при подоланні дій суперників роблять футбол як вид спорту цінним засобом

фізичного виховання. Футбол дозволяє без великих матеріальних затрат досягти високого ступеня фізичної підготовленості та розвивати швидкість, силу, витривалість, спритність і багато інших рухових якостей, виховувати сміливість, дисциплінованість.

Гуманізація освіти, пошук нових шляхів розвитку вимагають удосконалення фізичного виховання підростаючого покоління. Розв'язанню цієї проблеми сприяє навчальна дисципліна «Фізична культура» (що включає модуль «Футбол»), яка викладається в загальноосвітніх навчальних закладах як окремий предмет на основі оновлення шкільних програм (2009, 2012).

Мета предмета «Фізична культура» реалізується шляхом застосування комплексного підходу до розв'язання навчальних, оздоровчих і виховних завдань у процесі урочних та позаурочних занять.

Основною формою організації навчально-виховного процесу з фізичної культури в загальноосвітньому навчальному закладі є урок.

Успіх, результативність кожного уроку фізичної культури залежить від багатьох складових: підготовленості вчителів, вибраної методики навчання та тренування, підготовленості учнів, матеріального забезпечення.

Реалізація принципів навчання, тренування здійснюється шляхом застосування в процесі фізичного виховання різних методів та методичних прийомів. Процеси навчання, тренування вимагають відповідних методів впливу – словесних, наочних, практичних, а також засобів впливу, основними з яких є фізичні вправи. Тому існує необхідність в удосконаленні не тільки змісту фізкультурної освіти, але і методів навчання, в пошуку більш ефективних напрямів їх застосування.

Методи навчання футболу теж знаходяться в залежності від методів наукового пізнання, адже головним у навчанні є пізнавальна діяльність учнів, її організація.

Правильно побудована система використання методів навчання фізичних вправ сприяє вихованню в учнів навички засвоєння постійно зростаючої інформації, формуванню умінь виконувати елементи футболу, поєднувати їх у грі.

У процесі навчання футболу в 5–9 класах застосовуються такі групи методів:

- наочні (показ вправ, демонстрація вправ на схемі, макеті, екрані тощо);
- словесні (розповідь, пояснення, вказівка, зауваження, переконання, бесіда тощо);
- практичні (метод вправ та його варіанти – початкове вивчення прийомів у цілому або частинами), метод багаторазового повторення (перемінний, інтервальний, ігровий, змагальний тощо).

Навчання футболу в середніх класах носить форму ознайомлення з прийомами футболу й починається зі створення уявлення про них. З цією метою учням пояснюють призначення даного прийому й показують його. Одночасно акцентують увагу на найважливіших деталях руху. Важливо, щоб учні зрозуміли матеріал. Варто ознайомити їх з усіма технічними прийомами, що входять до навчальної програми за цей рік. На цьому етапі навчання школяр

вибирає (за допомогою вчителя) найбільш прийнятні для себе технічні прийоми, які вивчає на заняттях.

Під час навчання футболу в цьому віці вчителю варто дотримуватися такої послідовності:

- демонстрація (показ), розповідь;
- вивчення прийому в цілому, вивчення частинами;
- повторення прийому в різних вправах

Навчання варто починати з вивчення прийому в цілому, потім виправляти за необхідності, окремі деталі. Не можна залишати помилок без зауважень. За потреби слід давати підвідні вправи, які найбільш ефективні перед безпосереднім вивченням технічного прийому.

Навчальна програма є однією з характерних рис програмованого навчання. Навчальна програма – сукупність крокових навчальних процедур, що структурно складаються з навчальної інформації, викладеної у визначеній системі, спеціальних завдань по виконанню учнями визначених розумових і фізичних дій; сукупність інформації для прямого і зворотного зв'язку і правил переходу до наступної пізнавальної діяльності утворить крок навчальної програми [4].

Процес навчання повинен будуватися на свідомому проходженні кожного з етапів у логіці раціонально побудованого інформаційного процесу.

Програмування у фізичному вихованні і спорті кваліфікується як один із перспективних шляхів удосконалювання технології навчання рухам [1].

Навчальна програма, складена у формі розпоряджень алгоритмічного типу, забезпечує найбільшу продуктивність, якісне виконання вправ [2].

При вивченні кожного навчального завдання враховуються індивідуальні особливості учнів та їх готовність до навчання, здійснюється контроль за виконанням навчальних завдань, визначається порядок переходу від одного до іншого навчального завдання. При виконанні всіх серій навчальних завдань вирішуються задачі фізичної підготовки, навчання умінням управляти рухами і формування рухових навичок. Таким чином, у методі розпоряджень алгоритмічного типу поєднується рухова, спеціально-рухова і технічна підготовки [3].

Оптимізувати процес навчання можна тільки на основі правил переробки інформації, поділу навчального матеріалу на дрібні порції, негайного пред'явлення завдань на кожен таку порцію і негайного контролю за результатом виконання кожного завдання – створення цілісної системи навчання: технології навчання фізичним вправам, конкретних програм навчання вправам.

Список використаних джерел:

1. Васильчук А.Г. Науково-методичні основи програмованого навчання фізичного виховання (на прикладі уроку з футболу) / А.Г. Васильчук // Теорія та методика фізичного виховання. – 2003. – № 2. – С. 21–26.
2. Васильчук А.Г. Реалізація навчальних програм з техніки і тактики гри в футбол за допомогою технічних засобів навчання на уроках футболу / А.Г. Васильчук // Фізична культура в школі. – 2003. – № 3. – С. 5–11.

3. Васильчук А.Г. Перспективи використання інноваційних інформативних технологій з метою оптимізації фізичного виховання в школі / А.Г. Васильчук // Фізичне виховання в школі. – 2007. – № 4. – С. 30–36.

4. Худолій О.М. Загальні основи теорії і методики фізичного виховання / О.М. Худолій // Навч. посібник. – Харків: «ОВС», 2007. – 406 с.

Лукачина А.В.

старший викладач,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОВЕДЕННЯ ЗАНЯТЬ ІЗ ЗАГАЛЬНОФІЗИЧНОЇ ТА СПЕЦІАЛЬНОЇ ТЕХНІКО-ТАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ-ТЕНІСИСТІВ У ВНЗ НЕСПОРТИВНОГО ПРОФІЛЮ

Студенти, які приходять до груп тенісу, вступивши до Національного технічного університету КПІ ім. Ігоря Сікорського, мають різний рівень підготовленості. Більшість із них є тенісистами-початківцями. Наповненість груп тенісу дуже щільна, а можливість використання кортів, які є у розпорядженні викладача, обмежена. За цих умов планування видів фізичної активності для використання під час занять видається досить складним завданням.

Викладач повинен враховувати наступні основні фактори:

- Різний рівень фізичної підготовленості студентів
- Різний рівень тенісних вмінь
- Різну мотивацію студентів до занять фізичною культурою
- Необхідність забезпечити правильну послідовність вправ та інтенсивність навантаження для всіх студентів групи

Таким чином, час одного заняття (дві академічні години) повинен бути розумно розподілений, щоб кожен студент міг виконати повний цикл вправ та отримати необхідне фізичне навантаження. Таке завдання стоїть перед будь-яким викладачем, який викладає теніс групам [1].

В технічному університеті КПІ викладач має у розпорядженні 4 ґрунтових корти, двосторонню тренувальну стінку, невеличкий майданчик для розминки (Рис. 1) та площадку з тренажерами для силових вправ.

Однаковим для всіх студентів є тільки початок заняття та його завершення: обов'язкова розминка для розігрівання організму на початку та заспокоюючі вправи в кінці. Як правило, перший етап – розминка – може тривати 10-20 хвилин, в залежності від температури повітря під час проведення заняття. Розігрівання організму проводиться за допомогою загальних фізичних вправ невисокої інтенсивності та імітаційних вправ для закріплення правильної техніки виконання ударів. Автор вважає, що найкращим початком розминки є біг з ЧСС приблизно 120 уд/хв.